

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Roch

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie J.K.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 19 marca 2025 r.
zażalenia skazanego
na postanowienie Sądu Najwyższego
z 20 listopada 2024 r., sygn. akt I KO 101/24,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej
bezzasadności,
na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

utrzymuje w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

J.K. został skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Koninie z 14 lipca 2021 r., sygn. II K 44/20 zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 31 stycznia 2022 r., sygn. II AKa 239/21 na karę łączną 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. i inne.

Wnioskiem z 4 marca 2024 r. skazany domagał się ponownego zbadania swojej sprawy.

Postanowieniem z 20 listopada 2024 r., sygn. I KO 101/24, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył ww. wnioskodawca, w którym powołał się na treść art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. W uzasadnieniu ww. zażalenia skarżący podniósł, że Sąd Najwyższy nie pochylił się nad złożonym wnioskiem, nie przeanalizował akt sprawy Sądu Okręgowego w Koninie. W dalszej jego części podważał ustalenia faktyczne oraz zakwestionował rzetelność prowadzonego postępowania przygotowawczego i sądowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zanim Sąd Najwyższy ustosunkuje się do treści złożonego środka odwoławczego koniecznym jest poczynienie uwag natury ogólnej. Otóż ustawodawca wprowadzając przewidział instytucję wznowienia postępowania, lecz tylko w sytuacji spełnienia przesłanek, precyzyjnie określonych w art. 540, art. 540 a i art. 540 b k.p.k. Zatem po zapadnięciu prawomocnego orzeczenia w sprawie, istnieją limitowane możliwości wzruszenia wyroku skazującego, chronionego domniemaniem prawidłowości.

Sąd Najwyższy, wydając zaskarżone postanowienie, słusznie nie dostrzegł, aby argumentacja podnoszona przez skazanego w piśmie z 4 marca 2024 r. mogła doprowadzić do wznowienia postępowania w niniejszej sprawie. Skazany we wniosku kwestionował bowiem prawidłowość ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku skazującego oraz poprawność przebiegu czynności w postępowaniu przygotowawczym i przed sądem I instancji, całkowicie abstrahując od wskazanych przepisami podstaw wznowienia. Fakt, że skazany czuje się potraktowany niesprawiedliwie, czy wręcz skrzywdzony przez wymiar sprawiedliwości, nie stanowi przesłanki do wznowienia postępowania i rozpoznania sprawy po raz kolejny. Tylko w wyjątkowych sytuacjach - precyzyjnie wskazanych w wyżej przytoczonych przepisach a przecież omówionych w zaskarżonym postanowieniu - możliwe jest podważenie prawomocności ostatecznego orzeczenia

wydanego w sprawie. Skazany J.K. tych okoliczności, jednakże nie wykazał – co słusznie zauważył Sąd Najwyższy w zaskarżonym orzeczeniu.

Podsumowując, stwierdzić trzeba, słusznie został oceniony osobisty wniosek skazanego o wznowienie postępowania jako oczywiście bezzasadny, skoro nie wskazano w nim żadnej z ustawowych przesłanek wznowienia postępowania. Rozpoznając ten wniosek Sąd Najwyższy odniósł się do jego treści, wyjaśniając w uzasadnieniu postanowienia, dlaczego należało odmówić jego przyjęcia bez wzywania wnioskodawcy do usunięcia jego braków formalnych.

W sprawie również nie zaistniała okoliczność wynikająca z treści art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Skarżący poza przytoczeniem przepisu nie wskazał na czym miałyby polegać uchybienie. Sąd Najwyższy ocenił zatem z urzędu ten element – podobnie zresztą jak inne okoliczności wynikające z treści art. 439 § 1 k.p.k. - i uznał, że żadna z bezwzględnych przyczyn odwoławczych w niniejszej sprawie nie zachodzi

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[WB]

[a.ł]